

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Vikingen.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

niskans bröst, viljen J se alla hjertats ådror blottade liksom med ett trollslag: då mån J gå till den moderna poesiers heroer, till de nemligen bland dem, som gått sin egen sjelfständiga väg, och ej lyssnat till andra ingifvelser, än tidchvarfvets och sitt eget snilles.

Vikingen.

(Af E. G. Geijer.)

”Vid femton års ålder blef stugan mig trång,

Der jag bodde med moder min.

Att vakta på gettren blef dagen mig lång.

Jag bytte om hog och sinn.

Jag drömde, jag tänkte, jag vet icke hvad,

Jag kunde, som förr, ej mer vara glad

Uti skogen.

Med häftigt sinne på fjället jag språng,

Och såg i det vida haf.

Mig tycktes så ljuflig böljornas sång,

Der de gå i det skummande haf.

De komma från fjerran, fjerran land:

Dem hålla ej bojor, de känna ej band

Uti hafvet.

En morgon från stranden ett skepp jag såg,

Som en pil in i viken det sköt.

Då svällde mig bröstet, då brände min håg,

Då visste jag hvad mig tröt.

Jag lopp ifrån gettren och moder min,

Och Vikingen tog mig i skeppet in

Uppå hafvet.

Och vinden med makt in i seglen lopp,
 Vi flögo på böljornas rygg,
 I blånande djup sönk fjällets topp,
 Och jag var så glad och så trygg.
 Jag faders rostiga svärd tog i hand,
 Och svor att eröfra mig rike och land
 Uppå hafvet.

Vid sexton års ålder jag Vikingen slog,
 Som skällde mig skägglös och vek.
 Jag sjö-konung blef — öfver vattnen drog,
 Uti härnadens blodiga lek.
 Jag landgång gjorde, vann borgar och slott,
 Och med mina kämpar om rofvet drog lott
 Uppå hafvet.

Ur hornen vi tömde då mjödets must
 Med makt på den stormande sjö.
 Från vågen vi herrskade på hvar kust —
 I Walland jag tog mig en mö —
 I tre dagar gret hon, och så blef hon nöjd,
 Och så stod vårt bröllop, med lekande fröjd,
 Uppå hafvet.

En gång äfven jag ägde länder och borg,
 Och drack under sotad ås *),
 Och drög för rike och menighet sorg,
 Och sof inom väggar och lås.
 Det var en hel vinter — den syntes mig lång,
 Och fast jag var Kung, var dock jorden mig trång,
 Emot hafvet.

Jag ingen ting gjorde, men hade ej ro,
 För att hjelpa hvar hjälplös gäck.

*) Att aldrig dricka under sotad ås, det vill säga: under tak
 å land, var eljest vikinga-sed.

Till mur vill man ha mig kring bondens bo
 Och till lås för tiggarens säck.
 På sakören, edgång och tjuftar och rån
 Jag hörde mig mätt — Vor' jag långt derifrån
 Uppå hafvet.

Så bad jag — men hän gick ock vintren lång,
 Och med sippor stränderna strös.
 Och böljorna sjunga åter sin sång,
 Och klinga: till sjöss, till sjöss!
 Och vår-vindar spela i dal och i höjd,
 Och strömmarne frie störta med fröjd.
 Uti hafvet.

Då grep mig det fordna osynliga band,
 Mig lockade böljornas ras.
 Jag strödde mitt guld öfver städer och land,
 Och slog min krona i kras.
 Och fattig, som förr, med ett skepp och ett svärd,
 Emot okända mål drog i Vikingafärd
 Uppå hafvet.

Som vinden frie vi lekte med lust
 På fjerran svallande sjö.
 Vi menniskan sågo, på fremmande kust,
 På samma sätt lefva och dö.
 Bekymren med henne städs bosätta sig;
 Men sorgen, hon känner ej Vikingens stig
 Uppå hafvet.

Och åter bland kämpar jag spejande stod
 Efter skepp i det fjerran blå.
 Kom Vikinga-segel — då gällde det blod:
 Kom krämarn — så fick han gå.
 Men blodig är segren den tappre värd,
 Och Vikinga-vänskap, den knytes med svärd
 Uppå hafvet.

Stod jag mig om dagen å gungande stäf,
 I glans för mig framtiden låg,
 Så rolig, som svanen i gungande stäf,
 Jag fördes på brusande våg,
 Mitt var då hvart byte, som kom i mitt lopp,
 Och fritt, som omätliga rymden, mitt hopp,
 Uppå hafvet.

Men stod jag om natten å gungande stäf,
 Och den ensliga vågen röt;
 Då hörde jag Nornorna virka sin väf,
 I den storm genom rymden sköt,
 Likt menskornas öden är böljornas svall:
 Bäst är vara färdig för medgång som fall
 Uppå hafvet.

Jag tjugo år fyllt — då kom ofärden snar:
 Och sjön nu begärrar mitt blod.
 Han känner det väl, han det förr druckit har,
 Der hetaste striden stod.
 Det brinnande hjerta det klappar få fort:
 Det snart skall få svalka å kylig ort
 Uti hafvet.

Dock klagar jag ej mina dagars tal:
 Snabb var, men god, deras fart.
 Det går ej en väg blott till gudarnas sal:
 Och bättre är hinna den snart.
 Med dödssång de ljudande böljor gå;
 På dem har jag lefvat — min graf skall jag få
 Uti hafvet."

Så sjunger, på ensliga klippans hall,
 Den skeppsbrutne Viking bland bränningars svall —

I djupet sjön honom rifver —
 Och böljorna sjunga åter sin sång,
 Och vinden vexlar sin lekande gång:
 Men den tappres minne — det blifver.

Den siste Kämpen.

(Af E. G. Geijer.)

I natten tindrar blixtrarnas sken:
 På klippans spets sitter kämpen allen,
 Det väldiga svärd vid sin sida.
 En ny tid kommer. — Hans tider förgå,
 Hans styrka är bruten, hans hjessa är grå:
 Hvi skulle han längre förbida?

Från branta fjället han trotsig ser
 I stupande forssens afgrund ner:
 Af längtan tänds honom bloden.
 I vågens damm tyckas vålnader stå,
 Ur djupet röster manande gå;
 Hel den, som får vara hos Oden!

Ur klostret steg fjerran klockornas klang:
 Och kämpen ryste: — Ur djupet det sang
 En sång, som mer honom glädde.
 Den talte om kämpabragd och hopp,
 Men åskan slog gällt och sången slöt opp,
 Och upp stod kämpen och qvädde:

Ännu dock lefva
 de gamle Gudar,
 och Thor på vagnen
 dånande åker. —
 Herrskarn i himlen